

на одъра. Тя обърна само очитѣ си къмъ Агата и леко-леко се позасмѣ. На Агата пакъ се доиска да плаче, но се удържа и остана на мѣстото си.

Женитѣ го забелязаха и го повикаха. Агата пристѣпи, но не знаеше какво да прави, де да седне, какво да каже.

— Какво гледашъ, какво ходишъ като мечка, хей Василе! — засмѣ се баба Мавродиница, после се наведе и, кога се повдигна, вържцетѣ ѝ бѣше детето — мъничко детенце, повито и стегнато. — Вижъ си юнака! Вижъ си рожбата! — каза баба Мавродиница.

Агата погледна малкото лице. Очитѣ бѣха затворени, но мъничкитѣ устица зашаваха каточе бозаятъ. Агата пристѣпи на единъ кракъ, пристѣпи на другия, усмихна се гузно и много не се зарадва. Жалъ му бѣше преди всичко за Минка. И докато женитѣ ходѣха насамъ-натагъкъ и шетаха, той стоеше настрана и чакаше да остане самъ съ Минка, та да ѝ каже нѣщо. Най-после баба Мавродиница, следъ като бѣше се блъсвала веднажъ и дваждъ о него, разбра най-после какво иска и повика женитѣ вѣнъ въ хаетя. Агата доде близо до Минка.

— Минке... таквозъ... — започна той. — Азъ лошо направихъ...

— Какво, Васьо?

— Дето правѣхъ онѣзъ работи изъ пжтя...